

že náš problém teď rozhodně nebudou veverky. A přímo před námi se v ledu vytvořila široká prasklina. My poníci jsme leknutím udělali několik kroků zpátky.

„Co teď?“ hlesla vyděšeně Ela na mém hřbetě. Johana nevydala ani hlásku.

„Neměli bychom se raději vrátit?“ navrhla Růžena.

To bylo přesně to, co si myslel i Bělouš. Nečekal, až mu dá Růžena pokyn, rychle se otočil a s krkem nataženým dopředu se rozeběhl zpátky ke břehu.

Bělouš také není lehká váha, my poníci nejsme zkrátka žádné baletky. Možná by to dopadlo jinak, jenže když je poník vyděšený a utíká, dupe přitom jako slon. Bělouš se náhle zastavil a zarazil kopyta do ledu. Vystrašeně pozoroval trhlinu, která se před ním rozšířila na všechny strany. Byla široká na šíři nejméně dvou kopyt a sahala dál, než jsme dohlédli.

„Co teď?“ ozvala se znovu Ela. Měla slzy na krajíčku.

Už jsem se viděla, jak na dně jezera žeru stolítek vodní (určitě není šťavnatý), ale nakonec jsme měli štěstí v neštěstí. Nějaký turista nás upozoroval a okamžitě zavolal policii.

Čekali jsme vystrašeně a bezradně uprostřed jezera a doufali, že se trhliny nebudou zvětšovat. Potom přijela na břeh velká auta.

Můj milý koňský kobližku, přijelo snad všechno, co má kola, aby zachránilo tři dívky s jejich poníky před utonutím v ledovém jezeře. Dorazila dvě policejní auta a dvě velká hasičská auta se spoustou hasičů, kteří začali okamžitě pokládat na led dlouhé žebříky. Na žebříky položili dřevěné desky, abychom po nich mohli jít také my, poníci. To vůbec nebylo hloupé!

Cestu si už nikdy krátit nebudu, tu dlouhou

